

1

Městečko Crozet ve Virginii zalévalo zlatavé světlo. Mary Minor Haristeenová vzhlédla od třídění obálek a došla k velkému oknu, aby se pokochala výhledem. Městečko vypadalo jako polité rozpuštěným máslem. Střechy se leskly; prostým domkům s dřevěným obložením to dodávalo vznešený půvab. Harry krásné světlo tak nadchlo, že si přehodila přes ramena džínovou bundu a vyšla zadními dveřmi ven. Její mourovatá kočka Paní Murphyová a fena plemene velšskorgi Tee Tuckerová se probraly z odpoledního polospánku a zvedly se, aby ji následovaly. Z úzké uličky za poštou bylo vidět, jak šikmé paprsky říjnového slunce pozlatily korouhvičku ve tvaru klusajícího koně na střeše domu Mirandy Hogendobberové na St. George Avenue.

Krásné podzimní dny vyvolávaly vzpomínky na ostře sledované fotbalové zápasy, školní lásky a chladné noci. Harry nesnášela zimu, ale těšila se, že si bude muset koupit jeden nebo dva nové svetry. Vybavila si dávný říjnový den – v roce 1973, aby byla přesná –, kdy přišla na crozetskou střední školu v huňatém červeném svetru a upoutala pozornost Faira Haristeeny. Duby se proměnily v oranžové pochodně, javory byly krvavě rudé a buky žluté přesně jako teď. Pořád si pamatovala ty pestré barvy. Letošní podzim bude taky takový. Od rozvodu s Fairem uběhl už půlrok – nebo dokonce rok? Opravdu si nemohla vzpomenout, ale možná si to spíš pamatovat nechtěla. Její přítelkyně obracely své diáře naruby a hledaly jména vhodných nezadaných mužů. K dispozici byli dva: Doktor Larry Johnson, ovdovělý penzionovaný praktický lékař, který byl o dva roky starší než bůh, a pochopitelně Pharamond Haristeen. I kdyby chtěla Faira zpátky, což rozhodně neplatilo, měla

by smůlu, protože byl po uši zamilovaný do Boom Boom Craycroftové, krásné dvaatřicetileté vdovy po Kellym Craycroftovi.

Harry se zamyslela nad tím, kolik lidí v městečku má přezdívkou. Olivia byla Boom Boom a Pharamond byl Fair. Jí se říkalo Harry a Peter Shiflett, majitel vedlejšího obchodu, byl pro každého prostě Obchodník. Cabell Hall, ředitel banky Allied National Bank v Richmondu byl Cab nebo Cabby; jeho ženu Florence, s níž strávil sedmadvacet let, překřtili na Taxi. Dvě Marilyn Sanburneovy, matka a dcera, byly Velká Marilyn nebo Mim a Malá Marilyn. Přezdívky jsou vlastně symboly intimity a všichni si díky nim připadají navzájem bližší. Crozetští se posmívali zvykům svých sousedů a snažili se předvídat, co kdo komu řekne a kdy. Byly to radosti maloměsta, jenže maskovaly úplně stejné problémy a trápení, stejnou krutost, nespravedlnost a sebedestruktivní chování, jaké najdete ve větším Charlottesville, které leží čtrnáct mil na východ, anebo v Richmondu vzdáleném dalších sedmdesát mil. Pozlátko civilizace patřilo ke každodennímu životu, ale v krizích se snadno vytrácelo. A občas ani nebyla zapotřebí žádná krize: Otec přišel domů opilý a ztloukl manželku a děti nebo manžel přijel z práce dřív do domu zatíženého obrovskou hypotékou a našel ženu v posteli s jiným. Ach, něco takového se přece v Crozetu nemůže stát! Ale stávalo se to. A Harry o tom věděla. Koneckonců pošta je centrum nervové soustavy každé komunity, takže se k poštmistrové obvykle dřív než k ostatním doneslo, co se děje za zavřenými dveřmi a při zhasnutém světle. V něčí schránce se začaly objevovat úřední dopisy, jinému přišlo podezřelé množství účtů od zubaře a Harry si při třídění pošty dávala dohromady střípky utajovaných příběhů.

A kdyby lépe rozuměla řeči svých zvířat, věděla by ještě víc, protože její fenka Tee Tuckerová se uměla schovat pod schody na verandu a mourovatá kočka Paní Murphyová zase dokázala s lehkostí a elegancí vyskočit na krovky se-

níku. Kočka a fena takhle nasbíraly spoustu informací a snažily se je své relativně inteligentní lidské společnosti předávat, ale snadné to nebylo. Paní Murphyová občas musela před mámou válet sudy a Tee Tuckerové někdy nezbyvalo nic jiného než ji popadnout za nohavici.

Dnes však zvířata neměla žádné drby o lidech ani příslušnicích svého druhu. Seděla vedle Harry a dívala se, jak Miranda Hogendobberová – v červené plátěné sukni, žlutém svetru a zahradnických rukavicích – okopává maličké políčko se spoustou dýní. Harry paní Hogendobberové zamávala a ta jí oplátila stejným gestem.

„Harry,“ zavolala z pošty Susan Tuckerová, Harryina nejlepší přítelkyně.

„Jsem venku.“

Susan otevřela zadní dveře. „Tenhle výjev by se krásně vyjímal na pohlednici. Podzim ve střední Virginii.“

Když promluvila, otevřely se zadní dveře obchodu a ven vyběhla šedá kočka Pewter s kuřecím stehnem v zubech.

Obchodník za ní vykřikl: „Doprčic, Pewter, dneska nedostaneš večeři.“ Rozběhl se za ní k poště, vzhlédl a uviděl Harry a Susan. „Omlouvám se, dámy, kdybych věděl, že jste přítomny, nemluvil bych tak hrubě.“

Harry se zasmála. „Klid, Obchodníku. Používáme horší slova.“

„Podělíš se?“ zeptala se Paní Murphyová, když ji Pewter mījela.

„*Jak by ti mohla odpovědět? Vždyť má plnou pusou,*“ řekla Tuckerová. „*A kromě toho, copak už jsi někdy zažila, že by Pewter dala jen kousíček žrádla někomu jinému?*“

„*To je fakt,*“ přitakala Paní Murphyová, ale jen tak pro jistotu šedou přítelkyni následovala.

Pewter se zastavila mimo dosah přelstěného Obchodníka, který si teď povídal se ženami. Utrhla lákavý flák kuřete.

„*Jak jsi to dokázala Obchodníkovi štípnout?*“ Paní Murphyová vykulila zlaté oči.

Pewter se vždycky ráda vychloubala. Žvýkala s tlapou položenou na zbytku kořisti. *„Položil na pult grilované kuře. Malá Marilyn ho požádala, aby jí ho rozkrojil. Když se otočil zády, zdrhla jsem se stehýnkem.“* Ukousla si další chutný kus.

„Ty jsi chytrá holka.“ Tuckerová nasála lahodnou vůni.

„To nepochybně jsem. Malá Marilyn začala ječet, že se nedotkne kuřete, do kterého kousla kočka. Po pravdě, já bych taky nejedla nic, čeho se dotkla Malá Marilyn. Čím je starší, tím víc se podobá té své nesnesitelné matce.“

Tuckerová do tlusté kočky strčila a Paní Murphyová rychlostí světla chňapla po kuřecím stehýnku. Rozběhla se uličkou do zahrady paní Hogendobberové a spokojená Tuckerová s prskající Pewter jí uháněly v patách.

„Vrať mi to, ty pruhovaná mrcho!“

„Nikdy se nepoděliš, Pewter,“ vyčetla jí Tuckerová. Paní Murphyová běžela mezi řádky kukuřice k dýním kulatým jako úplněk.

„Harry,“ rozčílila se paní Hogendobberová. *„Ta zvířata budou jednou moje smrt.“*

Ohnala se motykou po Tuckerové, která utekla. Pewter pronásledovala Paní Murphyovou sem a tam mezi řádky dýní, ale štlhlá a vysportovaná Paní Murphyová plavně přeskočila obrovský krémově žlutý plod a prchala dál. Zamířila mezi patisony.

Obchodník se rozesmál. *„Myslíte, že bychom mohli Mirandu poslat na Sanburneovy?“* Narážel na Malou Marilyn a její stejně nesnesitelnou matku Mim.

Susan s Harry se rozesmály, což paní Hogendobberovou rozčílilo ještě víc, protože usoudila, že se smějí jí.

„Není na tom nic legračního. Ničí mi zahradu. Moje drahocenné dýně. Víte přece, že se s nimi chystám vyhrát soutěž na Oslavách sklizně.“ Mirandina tvář ztmavla do purpurového odstínu.

„Ještě nikdy jsem na lidském obličejí neviděla takovouhle barvu,“ zírala užasle Tuckerová.

„Dej si pozor na tu motyku, Tuckerová,“ zaječela Paní Murphyová. Upustila stehýnko.

Pewter po něm chňapla. Uháněla s ním domů a na bříše se jí houpal bochánek tuku. Doběhla těsně k Obchodníkovi a na poslední chvíli uskočila stranou, aby se mu vyhnula.

Rozesmál se. „Jestli po tom kuřeti tolik touží, možná bych jim měl přinést i zbytek.“

Když se vrátil s kuřetem, zadními dveřmi zrovna vsupěla na poštu paní Hogendobberová.

„Tuckerová do mě tvrdě vrazila. Co kdyby mě povalila?“ Pokud šlo o škody a nebezpečí, paní Hogendobberová ráda přeháněla.

Obchodník se kousl do jazyka. Málem opáčil, že je dobře vypolstrovaná, takže by se jí určitě nic nestalo. Místo toho soucitně zamlaskal a začal krájet maso pro tři zvířata, která si navzájem rychle odpustila všechna příkoří. Kuře bylo důležitější než vlastní ego.

„Omlouvám se, paní Hogendobberová. Jste v pořádku?“ zeptala se zdvořile Harry.

„Jistě že jsem v pořádku. Jen bych byla ráda, kdyby sis své svěřence hlídala.“

„Potřebovala byste svoji vlastní velškorgi,“ nabídla Susan.

„Ne, nepotřebovala. Celý život jsem se starala o manžela, nepotřebuju se starat ještě o psa. George aspoň nosil domů výplatu, dej bůh odpočinout jeho duši.“

„Je s nimi velká legrace,“ přidala se Harry.

„A co blechy?“ Paní Hogendobberová měla větší zájem, než byla ochotná připustit.

„Ty můžete mít i bez psa,“ odpověděla Harry.

„Já nemám blechy.“

„Mirando, když je teplé počasí, může blechy chytit každý,“ ozval se Obchodník.

„Mluvte za sebe. Kdybych já vedla obchod, postarala bych se, aby padesát yardů od něj nebyla jediná blecha. Padesát yardů.“ Paní Hogendobberová pevně stiskla rty

nalíčené perleťově červenou rtěnkou ladící s její červenou sukní. „A dávala bych zboží levněji.“

„Poslyšte, Mirando...“ Tohle Obchodník slyšel už tolikrát, až se mu z toho dělalo špatně, a byl připravený vášnivě obhajovat svoje ceny.

Zbytečnou debatu utnul neznámý hlas. „Je tu někdo?“

„Kdo je to?“ Paní Hogendobberová povytáhla obočí.

Harry a Susan pokrčily rameny. Miranda vpochodovala do poštovního úřadu. Její manžel George byl před svou smrtí více než čtyřicet let poštmistrem, takže se na poště dodnes cítila jako doma. Harry jí spěchala v patách a Susan s Obchodníkem vykročili za ní. Zvířata už spořádala kuře a také pádila dovnitř.

U pultu stál nejhezčí muž, jakého kdy paní Hogendobberová viděla – snad kromě Clarka Gabla. Susan s Harry by si sice pro srovnání vybraly modernější ideál mužství, ale rovněž si pomyslely, že příchozí vypadá naprosto úžasně. Působil drsně a současně citlivě. Ostře řezanou tvář mu zjemňovaly něžné oříškově hnědé oči a perfektně zastřižené vlnité hnědé vlasy. Měl velké dlaně. Vyzařovala z něj síla. K dobře padnoucím džínům si oblékl svetr v barvě vodního melounu a vyhrnuté rukávy mu odhalovaly opálená svalnatá předloktí.

Chvilí nikdo nic neříkal. Miranda rychle ticho přerušila.

„Miranda Hogendobberová.“ Podala mu ruku.

„Blair Bainbridge. Prosím, říkejte mi Blaire.“

Miranda teď měla navrch a mohla představit ostatní. „Tohle je naše poštmistrová Mary Minor Haristeenová. Susan Tuckerová, manželka Neda Tuckera, vynikajícího právníka, pro případ, že byste nějakého potřeboval. Obchodník Shiflett má hned vedle moc praktický obchůdek a prodává takové ty hříšně dobré tyčinky Dove.“

„Hej, a co my?“ ozvalo se zespoďu.

Harry vzala Paní Murphyovou do náručí. „Tohle je Paní Murphyová, tohle je Tee Tuckerová a ta šedivá kočka je

Pewter, Obchodníková asistentka. Je poměrně neschopná, ačkoli pro poštu se tady zastavuje pravidelně.“

Blair se usmál a potřásl Paní Murphyové tlapkou. Harry to potěšilo a Paní Murphyové to nevadilo. Muž se sklonil a pohladil Pewter po hlavě. Tuckerová zvedla tlapu a on ji přijal.

„Rád vás poznávám.“

„*Já vás taky,*“ odpověděla Tuckerová.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se Harry a ostatní se zvědavě předklonili.

„Ano. Rád bych si tu zařídil poštovní schránku, pokud je nějaká volná.“

„Mám jich několik. Dáváte přednost lichým, nebo sudým číslicím?“ Harry se usmála. Úsměv jí slušel. Byla od přírody hezká a moc se nefintila. Na nic si nehrála.

„Sudým.“

„Tak co třeba čtyřicet čtyři? Nebo třicet – málem bych zapoměla, že mám volnou třicítku.“

„Třicítku si neberte.“ Miranda zavrtěla hlavou. „Nosí smůlu.“

„Tak čtyřicet čtyři.“

„Bude to třicet čtyři devadesát pět, prosím.“ Harry vyplnila formulář k poštovní schránce a dala na něj kulaté tmavě červené razítko.

Podal jí šek a ona mu dala klíč.

„Existuje paní Bainbridgeová?“ zeptala se odvázně paní Hogendobberová. „To jméno je mi nějak povědomé.“

Obchodník obrátil oči v sloup.

„Ne, bohužel jsem zatím neměl to štěstí, abych našel tu pravou...“

„Harry je svobodná, víte? Tedy vlastně rozvedená.“ Paní Hogendobberová pokynula směrem k Harry.

V tu chvíli by jí Harry i Susan nejraději zakroutily krkem.

„Paní Hogendobberová, jsem si jistá, že pan Bainbridge při své první návštěvě pošty nepotřebuje můj kompletní životopis.“

„Ale při druhé už byste mi ho převyprávět mohla.“ Strčil klíč do kapsy, usmál se, vyšel ven a nastoupil do černého pickupu Ford F350. Paní Hogendobberová se za ním dívala jako šelma za prchající kořistí.

„Mirando, co vás to napadlo?“ vyjekla Susan.

„O čem to mluvíte?“

„Však vy víte,“ přidal se Obchodník.

Miranda neodpověděla hned. „Neměla jsem zmiňovat Harryin stav? Poslyšte, jsem starší než kdokoli z vás. Já jsem na něj možná nejlepší první dojem neudělala, ale Harry ano, protože zvládla situaci se svým typickým taktem a humorem. A až ten mužský večer přijde domů, bude vědět, že v Crozetu žije jedna hezká nezadaná žena.“ Jakmile se ospravedlnila, vyklouzla zadními dveřmi ven.

„To jsem blázen.“ Obchodníkovi poklesla čelist.

„*To tedy jsi,*“ zachechtala se Pewter.

„Musím zpátky do práce, děvčata. Tohle na mě bylo moc.“ Obchodník se rozesmál a otevřel přední dveře. Zastavil se. „Poběž, ty malá podrazačko.“

Pewter sladce mňoukla a následovala taťku ze dveří.

„*Tušilas, že Rotunda dokáže tak rychle běžat?*“ zeptala se Tuckerová Paní Murphyové.

„*Překvapilo mě to.*“ Paní Murphyová se rozvalila na podlaze a odhalila pěkný tukový bochánek pod bříškem.

„*Tenhle podzim bude plný překvapení. Cítím to v kostech.*“ Tuckerová se usmála a zamávala krátkým ocasem.

Paní Murphyová na ni pohlédla. Neměla náladu na proctví. Koneckonců kočky vědí víc než psi. Nechtělo se jí potvrdovat, že má Tuckerová pravdu. Něco opravdu viselo ve vzduchu. Ale co?

Harry schovala šek do zásuvky pod pultem. Ležel lícem nahoru a ona na něj znovu mrkla. „Farma pod Žlutou horou.“

„Žádná Farma pod Žlutou horou tady není.“ Susan se předklonila, aby si šek prohlédla.

„Není to Liščí doupě?“

„Cože? Ten dům je víc než rok prázdný. Kdo by ho kupoval?“

„Přistěhovalec z města.“ Harry zavřela dveře. „Nebo někdo z Kalifornie.“

„Ne.“ Susan poklesla hlasem.

„V okolí Žluté hory nebylo na prodej nic kromě Liščího doupěte.“

„Ale Harry, víme přece všechno a nedoneslo se nám ani slovíčko, ani pípnutí o tom, že by se Liščí doupě prodalo.“

Harry už vytáčela číslo. „Jane Foglemanovou, prosím.“ Následovala krátká pauza. „Jane, proč jsi mi neřekla, že se prodalo Liščí doupě?“

Ve sluchátku se ozval Janin hlas: „Protože jsme měli držet jazyk za zuby až do podpisu smlouvy, ke kterému došlo dnes v devět hodin ráno v právní kanceláři McGuire, Woods, Battle and Boothe.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi nám to tajila. Se Susan jsme se právě seznámily s novým majitelem.“

„Takhle si to pan Bainbridge přál.“ Jane na chvílku zatajila dech. „Už jste někdy viděly takového chlapa? Holka, to je tedy kus.“

Harryin hlas nezněl moc okouzleně. „Vypadá dobře.“

„Dobře? To je chlap, pro kterého bych umřela!“ vybuchla Jane.

„Doufám, že to nikdo nebude muset udělat,“ poznamenala suše Harry. „No, povědělas mi, co jsem potřebovala vědět. Susan tě zdraví a časem ti odpustíme.“

„To jsem ráda.“ Jane se zasmála a zavěsila.

„Je to Liščí doupě.“ Harry vrátila sluchátko do vidlice.

„Bože, na té staré farmě jsme si užily tolik legrace. Ta malá stáj se šesti boxy a ornamenty na domě a ach, nikdy nezapomenu na hřbitov. Vzpomínáš si na ten hodně starý náhrobek s andílkem hrajícím na harfu?“

„Jo. MacGregorovi byli moc hodní.“

„A dožili se vysokého věku. Neměli děti. Proto nám nejspíš dovolovali běhat po celém domě.“ Susan připadalo, že

cítí v místnosti přítomnost staré Elizabeth MacGregorové. Byl to zvláštní a iracionální pocit, ale příjemný, protože MacGregorovi byli skromní a milí lidé.

„Doufám, že Blair Bainbridge bude v Liščím doupěti stejně šťastný jako MacGregorovi.“

„Měl zachovat původní jméno domu.“

„To je jeho věc,“ namítla Harry.

„Vsaď se, že ho Miranda přinutí, aby to udělal.“ Susan se zhluboka nadechla. „Takže máš nového souseda, kočko. Neumíráš zvědavostí?“

Harry zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Lhářko.“

„Nelžu.“

„Ach Harry, hoď už ten rozvod za hlavu.“

„Hodila jsem ho za hlavu a neumírám steskem a touhou, i když mi to už půl roku podsouváš.“

„Nemůžeš žít jako jeptiška.“ Susan zvedla hlas.

„Budu žít tak, jak chci.“

„A už je to tu zase,“ všimla si Tuckerová.

Paní Murphyová přikývla. „*Tuckerová, nechtělo by se ti se mnou v noci zajít do Liščího doupěte, pokud se dostaneme z domu? Proklepneme si toho Bainbridge. Abychom znaly fakta pro případ, že by ho všichni mámě dohazovali.*“

„*Dobrý nápad.*“